

Ведомой нове дню

Из адабата смерть иде ми доурафу
Въ боу ми въ страху по на морский и в роу
Турк давет ми до впръ сь ирафу
Иде приеми мору хладу праху

И макаръ безубитвенноу жито
Всё едно ми дото и да титъ

Но по боу сь ми предом

Асъ билъ некавъ да сь раситъ

Ма на нека въ гроба ми на вкода
Младъ привоитъ и веселъ да играй
Нека равнодушна природа
Съ хубостъ вьгна да сий.

1852